

## Arrest

**nr. 99 296 van 20 maart 2013  
in de zaak RvV X / IV**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Hayatullah SAHIL, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 april 2012 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 april 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 juni 2012.

1.3. Op 27 september 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn in het district Dashte Archi, maar de laatste vijf jaar gewoond te hebben in Kunduz stad, in de gelijknamige provincie Kunduz. U bent ongeveer 21 jaar en verloofd met F.(...) M.(...). U heeft geen kinderen.*

*Volgens uw verklaringen werd u door de taliban afgeperst om hen 50.000 dollar te geven. Uw familie was namelijk rijk en had veel grond, wat in het oog viel van de taliban. In totaal zou de taliban u twee brieven, vier telefoontjes en een tekstbericht hebben gestuurd. Om u te lokken wilden ze ook dat u een bom zou plaatsen om burgerslachtoffers te maken. Uw vader, die voor het ministerie van Onderwijs werkte en uw broer N.(...), die dokter was, werden vermoord door de taliban omwille van hun werkzaamheden. U werkte in de apotheek van uw broer. Uw broer A.(...), die als tolk werkte voor de Amerikanen, werd ontvoerd.*

*Omwille van de talibandreiging bent u gevlucht uit Afghanistan. Na een periode van negen maand kwam u op 11 april 2012 aan in België, waarna u onmiddellijk asiel aanvraagde.*

*Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u de originele documenten voor van uw opleidingscertificaat, uw rijbewijs, uw schoolattest, een prijslijst van uw apotheek, twee talibanbrieven, een belastingbrief, uw bankkaart, uw visitekaartjes, een foto van uzelf en een van uw broer, uw vaders werkbades, een werkcontract van uw vader en de briefomslag waarmee deze documenten u werden toegestuurd. Daarnaast legt u ook kopie voor van het Afghaans identiteitsdocument (taskara) van u, uw vader en uw boer en een kopie van een werkgeversattest van het ministerie van Onderwijs van uw vader.*

### **B. Motivering**

**Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dient te worden geconcludeerd dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.**

**Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u vage en inconsistente verklaringen hebt afgelegd over de feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan, waardoor er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas.**

*Zo is het heel merkwaardig dat u de **brieven en de telefoontjes van de taliban niet kan plaatsen in de tijd**. Deze brieven en bedreigingen hebben namelijk rechtstreeks geleid tot uw vlucht uit Afghanistan. U haalt aan dat u de talibanbrieven heeft ontvangen de tweede en derde maand van 1390 (Gehoorverslag CGVS, 22/06/2012, p. 11). Dit wordt ook bevestigd op de brieven zelf die u ter staving van uw asielrelaas neerlegt. Omgerekend wil dit zeggen dat deze brieven volgens de Gregoriaanse kalender zouden zijn verstuurd op 22 april 2011 en 26 mei 2011 (zie info administratief dossier). Slechts twee weken vóór het ontvangen van uw eerste talibanbrief zou u, volgens het certificaat dat u ter staving neerlegt, een tweewekelijkse internetopleiding hebben afgesloten. Het is dan ook heel bevreemdend dat u het ontvangen van de twee talibanbrieven niet kan plaatsen ten opzichte van die internetopleiding (CGVS, p. 13). Daarnaast is het even merkwaardig dat u niet weet te vertellen hoe lang na de tweede brief u een eerste dreigtelefoon van de taliban kreeg, of hoe lang na het vierde telefoontje u een bericht kreeg (CGVS, p. 12). Naast de gebrekkige tijdsindicaties over het verkrijgen van de talibanbrieven kan u ook niet zeggen hoelang vóór de dood van uw vader u deze brieven heeft ontvangen (CGVS, p. 13). Zelfs ruimer gezien, in termen van maanden, geeft u te kennen dit niet te weten (CGVS, p. 13 en 17). Als verklaring voor deze opmerkelijke vaagheid zegt u dat u veel data vergat (CGVS, p. 13). Deze bewering wordt echter niet gestaafd met voorgaande of volgende verklaringen. Ze weet u bijvoorbeeld wel exact in welke maand en jaar u de talibanbrieven ontving (CGVS, p. 11), dat u 19 jaar was in 1388 (CGVS, p. 2), dat u een maand of 40 dagen na de dood van uw vader Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p. 22) en dat uw gehoor op het CGVS ongeveer 9 maand na dit vertrek plaatsvond (CGVS, p. 5). Voorts kan u perfect de laatste presidentsverkiezing situeren in de tijd (CGVS, p. 2). De vaststelling dat u aangrijpende gebeurtenissen in uw land van herkomst die hebben geleid tot uw vlucht uit Afghanistan niet chronologisch kan ordenen, doet heel wat vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.*

*Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw **verklaringen heel erg vaag zijn en dat ook dat de talibanbrieven die u zijn opgestuurd incoherent zijn**. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering te worden gevisieerd door de taliban én ondermijnt ook de bewijskracht van de twee talibanbrieven die u ter staving van uw asielrelaas neerlegt. Zo wordt u er in de tweede brief van beschuldigd geen positieve reactie te hebben gegeven aan de vraag om geld,*

zoals in de eerste talibanbrief beschreven (CGVS, p. 13). Dat de taliban u dit verwijt, is opmerkelijk. In de eerste brief staat namelijk niet beschreven hoe u het verschuldigde bedrag zou moeten overhandigen, indien gewild. Ook u heeft er geen flauw benul van hoe u het geëiste geld zou moeten overhandigen (CGVS, p. 16). Daarbovenop staat ook in de tweede brief niet geschreven hoe u hen het geld zou moeten geven. Als verklaring voor deze inconsistentie, haalt u het voorbeeld aan van een jongen uit Kabul die gekidnapt werd en die 50.000 – 60.000 dollar moest betalen aan de taliban. “Ik weet niet waar hij moest betalen”, zegt u hierover (CGVS, p. 16). Het is markant dat u het voorbeeld van een ander aanhaalt en projecteert om een onduidelijkheid in uw eigen asielrelaas te verklaren. Dit ondergraaft enkel de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarbovenop maakt de incoherentie in deze talibanbrieven ook dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van deze brieven. Deze conclusie wordt versterkt door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is (zie informatie in het administratief dossier).

Bovendien is het ook weinig geloofwaardig dat u de ontvangst van de talibanbrieven en de daarbij gepaarde problemen, niet heeft besproken met uw vader en boer. Uw argument dat uw broer er tegen was dat u steeds optrok met de politie omdat dit de problemen aantrok, is namelijk niet gegrond (CGVS, p. 18). In de brieven staat er namelijk geen verwijzing naar uw relatie met de politie. Met uw daaropvolgende reactie slaat u opnieuw de bal mis. Zo zou de taliban u uw relatie met de politie per telefoon hebben doorgestoken, waarna u het verzweeg voor uw broer (CGVS, p. 19). Dit argument gaat echter niet op. Het eerste telefoontje stelt u namelijk pas na de brieven te hebben gekregen (CGVS, p. 12).

**Nadat u er niet bent in geslaagd aannemelijk te maken dat u talibanbrieven heeft ontvangen, bent u er evenmin in geslaagd aannemelijk te maken dat u telefoontjes van de taliban heeft ontvangen en dat de taliban u in de val probeerde te lokken met een poging om u een bom te laten plaatsen.**

Ten eerste bent u helemaal niet consistent in uw argumenten waarom de taliban u ook telefoneerde. Zo zegt u in eerste instantie dat de taliban u uw vriend wou laten vermoorden en een bomaanslag wou laten plegen nabij het cricketveld waar buzkashi wordt gespeeld. “Ze wilden mensen doden omdat dat een ongelovig spel was”, vertelt u zelf (CGVS, p. 14). Nadien haalt u aan dat de taliban u wou gebruiken tegen de overheid en de politie (CGVS, p. 15). “Als ik die explosieven zou hebben geplaatst, zou dit ten voordele van de taliban zijn. Als ik gevat zou worden door de politie ook. De taliban zou niets verliezen omdat ik niet belangrijk was.” In tweede instantie gooit u het over een andere boeg en zegt u dat de taliban u die explosieven helemaal niet wou laten plaatsen, maar u enkel wou lokken om u te vermoorden (CGVS, p. 15). Uw inconsistente verklaringen, die een sterke afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw gehele asielaanvraag, komen er omdat u geconfronteerd werd met de onaannemelijkheid dat de taliban u een bom zouden laten plaatsen. Het is namelijk niet aannemelijk dat de taliban iemand die contacten heeft met de politie zo snel in vertrouwen zou nemen om een bom te plaatsen. Zoals het ook niet aannemelijk is dat de taliban iemand die niet is opgeleid voor het plaatsen van bommen, zou belasten met zo een delicate opdracht. Te meer omdat u zelf aanhaalt dat een bom plaatsen heel erg moeilijk is en u daar geen opleiding voor had gekregen (CGVS, p. 15). Bovendien moet worden opgemerkt dat, net zoals bij de brieven, de taliban u zelfs na vier telefoongesprekken niet zou hebben verteld waar u heen moest gaan, nochtans een vereiste om u ofwel de explosieven te overhandigen ofwel te vermoorden (CGVS, p. 15-16).

Uw argument dat de taliban u wou lokken om u te vermoorden, strookt ook niet met uw verklaringen dat de talibanbrieven steeds werden verstuurd naar uw apotheek (CGVS, p. 16). Hierdoor geeft u te kennen dat de taliban wist wie u was en waar ze u kon vinden. Het is dan ook merkwaardig dat u over de telefoongesprekken te kennen geeft dat deze een lokmiddel waren van de taliban om u te vatten en te vermoorden (CGVS, p. 15). Uw argument dat er een departement van Afghaanse troepen is gevestigd aan uw apotheek en de taliban u daarom niet zou hebben kunnen vermoorden, is niet afdoende (CGVS, p. 16). Het is namelijk weinig geloofwaardig dat de taliban zou worden afgeschrikt door de aanwezigheid van Afghaanse soldaten. Eerder gaf u namelijk te kennen dat de taliban het Afghan Nationality Recruitment Department in Kunduz hadden aangevallen (CGVS, p. 6). Uw inconsistente antwoorden over uw telefoongesprekken met de taliban, doen nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw volledige asielrelaas.

Tot slot moet worden opgemerkt dat het hoogst merkwaardig iemand die gevlucht is uit zijn land van herkomst zich eenmaal in veiligheid is, **zich bij het thuisfront niet meer informeert** naar de redenen van zijn vlucht. Zo verklaart u dat uw moeder u niet heeft ingelicht of ze na uw vertrek nog iets heeft gehoord van de taliban, maar vooral dat u daarnaar ook niet meer heeft geïnformeerd bij haar (CGVS, p. 23). Nochtans verklaart u dat u haar soms belt, tot enkele dagen voor het gehoor op het CGVS (CGVS, p. 5).

**Uw vage, ongeloofwaardige en niet aannemelijke antwoorden, alsmede de vaststellingen in verband met de neergelegde bewijsstukken, laten niet langer toe om geloof te hechten aan**

**uw verklaring dat u door de taliban werd geïdiseerd.** Bijgevolg kunnen deze feiten niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming. De bovenstaande vaststellingen tasten eveneens uw algemene geloofwaardigheid aan voor andere, niet door bewijzen ondersteunde, elementen in uw asielaanvraag.

**Naast de ongeloofwaardigheid van uw eigen problemen, bent u er ook niet in geslaagd de moord op uw vader en broer N.(...) én de ontvoering van uw broer A.(...) geloofwaardig te maken.**

U bent namelijk van alle sleutelementen over hun problemen en nadien hun dood niet op de hoogte. Hoewel u verklaart dat uw broer N.(...) talibanbrieven had ontvangen, weet u niet hoeveel (CGVS, p. 22). In die brieven zou zijn geëist dat hij zou meewerken in een talibanziekenhuis in Archi. Waarom uw broer zich daarna in dat talibangebied zou hebben begeven, wetende dat hij werd geïdiseerd, is u echter totaal onbekend (CGVS, p. 22). Als iemand riskeert te worden vermoord is het weinig aannemelijk dat hij zomaar meegaat om diens vader te vergezellen naar het gebied waar de dreiging het grootst is. Bovendien kan u ook over de moord op uw vader en broer geen enkele informatie geven. Zo weet u niet waar exact uw vader en broer werden vermoord (CGVS, p. 18). Van iemand die zijn twee naaste gezinsleden zou hebben verloren, mag worden verwacht dat hij weet waar deze twee om het leven zijn gekomen. Ook weet u niet of uw vader de taliban al dan niet op de hoogte had gesteld dat hij zijn job bij de overheid had opgegeven (CGVS, p. 18). Dat u zich daar ook na de moord niet van vergewist, is opnieuw moeilijk in overeenstemming te brengen met uw situatie. De ontvoering van A.(...) wijt u dan weer aan zijn werk als vertaler. Het is echter opmerkelijk dat u over dit werk amper iets weet te vertellen. Zo vertelt u dat hij werkte als tolk in Kandahar en Uruzgan, maar waar exact, dat weet u niet (CGVS, p. 20). Gevraagd naar de benaming van zijn unit zegt u de wel heel algemene benaming van "special force". U tast echter volkomen in het duister wat de benaming was van zijn team, wat de naam was van zijn baas en wat de naam was van een vriend-collega van hem (CGVS, p. 20). Nochtans vertelt u dat hij via vrienden aan zijn job in Kandagar was geraakt (CGVS, p. 20).

Bovendien moet worden vastgesteld dat u over de dood van uw vader en broer geen bewijzen neerlegt. Net zoals u evenmin een bewijs neerlegt van A.(...)'s werk als tolk én ontvoering.

**In het licht van uw zwakke algemene geloofwaardigheid, laten uw vage kennis over de moord op uw vader en broer N.(...) niet langer toe om geloof te hechten aan hun dood. Net zoals er door uw gebrekkige kennis weinig geloof kan worden gehecht aan het door u geveinsde beroep van uw broer A.(...).**

**Het beroep van uw vader volstaat op zich niet om te besluiten dat u een nood aan internationale bescherming zou hebben.**

**Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.** Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu, hoewel u verklaart uit de provincie Kunduz afkomstig te zijn, de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. Zo verklaart u dat uw moeder een tijd lang in Kabul heeft ingewoond bij een vriend van uw oom, waar ook u zou hebben verbleven vlak vóór uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 4). Daarnaast verklaart u ook dat uw verloofde, samen met haar familie, in Kabul woont. Uw verloofdes vader zou een vriend zijn geweest van uw vader (CGVS, p. 5). Naast kennissen verklaart u ook over voldoende financiële middelen te beschikken om u zonder problemen te vestigen in Kabul. Zo verklaart u over ongeveer 4 miljoen Afghani te beschikken (CGVS, p. 13) en eigenaar te zijn van 50 tot 60 jerip grond, die u zou kunnen verkopen (CGVS, p. 14). Voorts heeft u ook zes jaar school gelopen (CGVS, p. 5) en heeft u beroepservaring opgedaan in een apotheek (CGVS, p. 9).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

*Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bermbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.*

*Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.*

**Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, weerhouden worden.**

*De door u in het kader van uw asielprocedure voorgelegde documenten kunnen het bovenstaande niet wijzigen. De talibanbrieven werden eerder reeds besproken. Uw taskara, opleidingscertificaat, rijbewijs, schoolattest, prijslijst van uw apotheek, bankkaart, visitekaartjes, belastingsbrief, en uw foto betreffen enkel uw identiteit en houden geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven zodat het deze niet aantoot. De foto van uw broer, uw vaders werkbades, een werkcontract van uw vader, de taskara's van uw vader en uw boer en het werkgeversattest van het ministerie van Onderwijs van uw vader hebben dan weer enkel betrekking op de identiteit en het beroep van uw vader en de identiteit van uw broers en bewijzen niets om de conclusie van het CGVS inzake uw vluchtrelaas te weerleggen.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, wijst verzoeker erop dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, noch aan zijn afkomst uit de provincie Kunduz. Hij meent dan ook dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend, gelet op de actuele veiligheidssituatie in de provincie Kunduz. Hij kan zich immers niet veilig vestigen in de stad Kabul. Aangezien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de veiligheidssituatie in de stad Kabul beoordeelt, volgens verzoeker evenwel ten onrechte, verdedigt verzoeker zich volledigheidshalve ook op dit punt en betwist hij de beoordeling door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Kabul. Hij laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tracht het risico voor burgers in Kabul te ontkennen door te stellen dat enkel 'high profile'

doelwitten worden geïsoleerd en hij betoogt in dit verband dat hoewel de gewone Afghaanse burgers misschien niet het doelwit van de acties zijn, zij hier wel het slachtoffer van zijn. Verzoeker vervolgt dat er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn in Kabul zodat de veiligheidssituatie er allerminst stabiel kan genoemd worden en het geenszins uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker uitvoerig uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul. Voorts wijst verzoeker erop dat naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapend conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet hoog is vermits de broodnodige humanitaire hulp beperkt blijft. Volgens verzoeker focust het Commissariaat-generaal zich op de aanwezigheid van een aanhoudend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire bescherming toe te kennen en worden de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt verwaarloosd. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig, aldus nog verzoeker.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een verklaring van de provinciegouverneur, een uittreksel uit het rapport *"The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security"* van de Secretaris-Generaal van United Nations General Assembly Security Council van 21 september 2011, een uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van de Nederlandse Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid van augustus 2011, 10 persartikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul en een uittreksel uit het rapport *"Afghanistan: Exit vs Engagement"* van International Crisis Group van 28 november 2010.

Bij aangetekend schrijven van 22 november 2012 laat verzoeker een voor eensluidend verklaarde vertaling in het Nederlands van het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde document van de provinciegouverneur geworden. Bij aangetekend schrijven van 30 januari 2013 laat verzoeker volgende bijkomende documenten geworden: een foto van de badge van verzoekers vriend N. B., werkzaam bij het Provincial Reconstruction Team, foto's van de apotheek waar verzoeker werkzaam was, een foto van verzoekers vriend R., tolk bij het Amerikaanse leger, foto's van verzoekers vriend H. B., tevens werkzaam als tolk voor het Amerikaanse leger, foto's van verzoekers vriend F. H., werkzaam voor de Amerikaanse bewakingsfirma "Scott", een foto van verzoekers vriend H. B., werkzaam als tolk voor het Amerikaanse leger en een foto van verzoekers vriend H. K., werkzaam bij het Amerikaans bedrijf "PRT".

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij de brieven en de telefoontjes van de taliban niet kan plaatsen in de tijd, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt uiteengezet, (ii) zijn verklaringen heel erg vaag zijn en ook de talibanbrieven die hem zijn opgestuurd incoherent zijn, vaststelling welke zowel de geloofwaardigheid van zijn bewering door de taliban te worden geïsoleerd als de bewijskracht van deze twee brieven ondermijnt, en het bovendien weinig geloofwaardig is dat hij de ontvangst van de talibanbrieven en de daarmee gepaard gaande problemen niet heeft besproken met zijn vader en broer, (iii) hij helemaal niet consistent is in zijn argumenten waarom de taliban hem ook telefoneerde, zoals omstandig wordt toegelicht, (iv) het hoogst merkwaardig is dat iemand die gevlucht is uit zijn land van herkomst zich, eenmaal hij in veiligheid is, bij het thuisfront niet meer informeert naar de redenen van zijn vlucht, (v) hij er evenmin in geslaagd is de moord op zijn vader en zijn broer N. en de ontvoering van zijn broer A. geloofwaardig te maken daar hij van alle sleutelementen over hun problemen en nadien hun dood niet op de hoogte is en hij evenmin bewijzen neerlegt over de dood van zijn vader en broer, noch van A.'s werk als tolk en zijn ontvoering, (vi) het beroep van zijn vader op zich niet volstaat om te besluiten dat hij een nood aan internationale bescherming zou hebben, (vii) hij in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul, waar zijn moeder een tijd lang heeft gewoond, waar ook hij zou hebben verbleven vlak voor zijn vertrek uit Afghanistan, waar ook zijn verloofde samen met haar familie woont en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (viii) de door hem in het kader van zijn asielprocedure voorgelegde documenten bovenstaande conclusie inzake zijn vluchtrelaas niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens

eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontcrachten.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.6. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoeker – gelet op zijn vage, ongeloofwaardige en inconsistente verklaringen over de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit Afghanistan en de incoherenties in de talibanbrieven die maken dat geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van deze brieven – er geenszins in slaagt aannemelijk te maken dat hij in zijn land van herkomst door de taliban wordt geviséerd.

2.7.1. Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst correct vastgesteld dat verzoeker de gebeurtenissen die hebben geleid tot zijn vlucht uit Afghanistan niet chronologisch kan ordenen en hij in het bijzonder de brieven en de telefoontjes van de taliban niet kan plaatsen in de tijd.

Verzoeker betwist deze motivering en stelt dat het belang hem niet duidelijk is van de opmerking in de bestreden beslissing dat hij het ontvangen van de talibanbrieven niet zou kunnen plaatsen ten opzichte van een door hem gevolgde internetopleiding. De data staan immers op de dreigbrieven zelf en bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat hij de ontvangst van de dreigbrieven wel juist kon plaatsen in de tijd, namelijk de tweede en de derde maand van 1390, aldus verzoeker. Hij bevestigt dat hij zich inderdaad niet meer kon herinneren of hij de brieven voor of na de opleiding heeft ontvangen en dat hij zich ook wat betreft de dreigtelefoontjes de exacte dagen en datums niet kan herinneren. Wel weet hij dat de eerste dreigtelefoon verschillende dagen na de eerste dreigbrief plaatsvond. Voorts merkt verzoeker op dat hij bij zijn vlucht uit zijn land van herkomst een zeer zware tijd heeft doorgemaakt en dat hij het moeilijk heeft om alles in de tijd te kunnen situeren. Hij wijst erop dat hij bepaalde elementen overigens wel in de tijd kon plaatsen.

Met een dergelijk verweer slaagt verzoeker er niet in het minst in om de pertinente motieven dienaangaande van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. De Raad benadrukt dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij belangrijke gebeurtenissen en zeker de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de vlucht uit zijn land van herkomst correct en nauwkeurig kan weergeven en situeren in de tijd, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Elke asielzoeker is immers onder de indruk van de ervaringen die heeft meegemaakt, maar toch kan worden verwacht dat de essentie van het asielrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de

Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat bepaalde ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volledige, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen of dat hij omwille van deze ervaringen niet in staat zou zijn om alles in de tijd te kunnen situeren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband, die integendeel worden tegengesproken door de vaststellingen dat verzoeker wel kan duiden dat hij een maand of 40 dagen na de dood van zijn vader Afghanistan heeft verlaten en dat zijn gehoor op het Commissariaat-generaal ongeveer negen maanden na dit vertrek plaatsvond en dat hij tevens de laatste presidentsverkiezing perfect kan situeren in de tijd, zoals reeds correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing.

Dat hij de ontvangst van de dreigbrieven correct kon situeren in de tweede en de derde maand van 1390 is op zich overigens geen verdienste aangezien deze data, zoals verzoeker ook zelf aangeeft in het verzoekschrift, eenvoudig op de brieven kunnen worden afgelezen. Aangezien echter redelijkerwijs kan worden aangenomen dat het ontvangen van dreigbrieven een ingrijpende gebeurtenis is en een zware impact heeft op het dagdagelijkse leven, mag van verzoeker worden verwacht dat hij kan aangeven of hij al dan niet reeds werd bedreigd op het ogenblik dat hij een internetopleiding volgde. Dat hij hiertoe evenwel niet in staat blijkt te zijn, hetgeen andermaal uitdrukkelijk wordt bevestigd in voorliggend verzoekschrift, hij evenmin bij benadering kan duiden hoe lang na de tweede dreigbrief hij een eerste dreigtelefoon kreeg, noch hoelang na de vierde telefoon hij een bericht kreeg en hij zelfs in termen van maanden niet kan zeggen hoelang voor de dood van zijn vader hij de dreigbrieven heeft ontvangen (administratief dossier, stuk 4, p. 12-13 en p. 17), doet niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dienaangaande maar ondermijnt tevens de bewijskracht van de twee dreigbrieven die verzoeker ter staving van zijn asielaanvraag neerlegt. Daargelaten de vaststelling dat inhoud van deze brieven tegen iedere logica ingaat en dus niet kan overtuigen, wijst de Raad erop dat dergelijke niet-officiële stukken slechts op betekenisvolle wijze kunnen bijdragen aan de bewijsvoering indien ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, quod non in casu. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Dat verzoeker de ontvangst van de dreigbrieven en de daarmee gepaard gaande problemen niet heeft besproken met zijn vader en zijn broer, zet zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling. Met het verweer in het verzoekschrift dat hij inderdaad zijn vader en zijn broer niet op de hoogte heeft gebracht van zijn problemen omdat zij hem meermaals hadden verwittigd dat hij problemen zou krijgen door veel met politie en tolken op te trekken, komt verzoeker in wezen niet verder dan het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *“Bovendien is het ook weinig geloofwaardig dat u de ontvangst van de talibanbrieven en de daarbij gepaarde problemen, niet heeft besproken met uw vader en broer. Uw argument dat uw broer er tegen was dat u steeds optrok met de politie omdat dit de problemen aantrok, is namelijk niet gegrond (CGVS, p. 18). In de brieven staat er namelijk geen verwijzing naar uw relatie met de politie. Met uw daaropvolgende reactie slaat u opnieuw de bal mis. Zo zou de taliban u uw relatie met de politie per telefoon hebben doorgestoken, waarna u het verzwegen voor uw broer (CGVS, p. 19). Dit argument gaat echter niet op. Het eerste telefoontje stelt u namelijk pas na de brieven te hebben gekregen (CGVS, p. 12).”* Waar verzoeker thans voorhoudt dat zijn vader en broer er tevens tegen waren dat hij met tolken optrok, dient de Raad vast te stellen dat deze bewering geen steun vindt in verzoekers verklaringen zoals hij deze aflegde op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar hij enkel gewag maakte van het feit dat zijn broer niet wilde dat hij in contact kwam met de politie (administratief dossier, stuk 4, p. 18-19). Overigens was verzoekers andere broer A. blijkens zijn verklaringen zelf tolk voor de Amerikanen (administratief dossier, stuk 4 p. 4 en p. 19-21). Zo verzoekers familie hem daadwerkelijk wilde behoeden voor problemen en zij om deze reden niet wilden dat hij in contact kwam met de politie, acht de Raad het onbegrijpelijk dat zij wel zouden toelaten dat verzoekers broer A. als tolk voor de Amerikanen werkte, wat toch een risicoberoep vormt. Dit klemt des te meer daar ook verzoekers vader reeds moest stoppen met zijn werk voor het Ministerie van Onderwijs omwille van bedreigingen door de taliban (administratief dossier, stuk 4, p. 17). Tot slot kan niet worden ingezien waarom het voor verzoeker moeilijk zou geweest om hulp te zoeken bij zijn vader of zijn broer om reden dat zijn stiefvader banden zou hebben met de taliban, overigens een loutere bewering die evenmin steun vindt in het administratief dossier.

2.7.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op goede gronden dat verzoeker er evenmin in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij telefoontjes van de



taliban heeft ontvangen en dat de taliban hem in de val probeerde te lokken met een poging om hem een bom te laten plaatsen. Het is de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoeker met de argumentatie dat hij gevisieerd werd omdat hij goede contacten had bij de politie, dat de taliban hem wilde gebruiken tegen de overheid en de politie, dat zijn vader bovendien jarenlang tewerkgesteld was bij het Ministerie van Onderwijs en zijn broer tolk was voor de Amerikanen – opnieuw louter een herhaling van een aantal eerdere beweringen – meent een verklaring te kunnen bieden voor de in de bestreden beslissing aangehaalde inconsistenties in zijn verklaringen over zijn telefoongesprekken met de taliban. De uitgebreide motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig is en steun vindt in het administratief dossier, wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.7.3. Tot slot geeft verzoeker geen plausibele verklaring waarom hij zich bij zijn moeder, met wie hij nog regelmatig contacten onderhoudt, niet heeft geïnformeerd of zij na zijn vertrek nog iets heeft gehoord van de taliban. Dat zijn moeder ziek is, belet immers niet dat zij over informatie kan beschikken. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat hij zich zelfs de moeite niet getroostte om haar hiernaar te vragen (administratief dossier, stuk 4, p. 23), houding welke naar het oordeel van de Raad getuigt van een gebrek aan interesse en verder afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.7.4. De Raad stelt vast dat verzoeker niet het minste verweer voert tegen de motivering van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat (i) hij er evenmin in geslaagd is de moord op zijn vader en zijn broer N. en de ontvoering van zijn broer A. geloofwaardig te maken daar hij van alle sleutelementen over hun problemen en nadien hun dood niet op de hoogte is en hij evenmin bewijzen neerlegt over de dood van zijn vader en broer, noch van A.'s werk als tolk en zijn ontvoering en (ii) het beroep van zijn vader op zich niet volstaat om te besluiten dat hij een nood aan internationale bescherming zou hebben. Ook dit onderdeel van de motivering blijft derhalve onverminderd overeind.

2.8. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de administratieve procedure neergelegde en niet onder punt 2.7.1. besproken documenten niet betwist laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Ook het attest van de provinciegouverneur kan niet worden aanvaard als overtuigend bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten. De Raad herhaalt dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund. Dit klemt des te meer daar uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, landeninformatie: Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Corruptie en valse documenten*" van 1 oktober 2010) blijkt dat aan Afghaanse documenten niet veel waarde kan worden gehecht daar corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is en ook valse documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in Peshawar. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na een gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

De bij aangetekend schrijven van 30 januari 2013 overgemaakte badge en foto's kunnen hoogstens een aanwijzing vormen van de beroepsactiviteiten van een aantal van verzoekers vrienden doch uit deze stukken kan geenszins blijken dat in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging door de taliban moet worden aangenomen, louter omdat hij vrienden heeft die bij buitenlandse organisaties of voor de regering werken.

2.9. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een vol-

doende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), quod non in casu. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10.1. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad benadrukt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande situatie in zijn land van herkomst en de stelling dat in Afghanistan het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet hoog is vermits de levensomstandigheden mensonwaardig blijven en de broodnodige humanitaire hulp beperkt blijft, is niet voldoende om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.10.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoeker in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul, waar zijn moeder een tijd lang heeft gewoond, waar ook hij zou hebben verbleven vlak voor zijn vertrek uit Afghanistan, waar ook zijn verloofde samen met haar familie woont en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoeker betwist deze motivering en poneert dat hij geen redelijk en veilig vluchtalternatief heeft in Kabul. Het feit dat hij ter voorbereiding van zijn vlucht een tijdje bij de vriend van zijn oom in Kabul heeft ingewoond, betekent volgens verzoeker niet dat hij zich permanent in Kabul zou kunnen vestigen. Het verblijf bij de vriend van zijn oom was immers slechts een tijdelijk onderduikadres. Verzoeker vervolgt dat ook het gegeven dat zijn verloofde samen met haar familie in Kabul woont geen garantie is dat hij

daar kan verblijven vermits hij niet zeker is of zijn huwelijk door alle problemen en zijn vlucht nog wel zal doorgaan. Ook het gegeven dat hij kapitaalkrchtig zou zijn betekent volgens verzoeker niet dat hij zich permanent in Kabul zou kunnen vestigen. Hij wijst er in dit verband op dat de huizen/woningen/appartementen in Kabul schaars en zeer duur zijn en hij nooit voldoende opbrengst uit zijn gronden zou hebben om nog maar een jaar rond te komen in Kabul op een menswaardige manier. Door de hoge bevolking is de werkgelegenheid er ook schaars, aldus nog verzoeker.

Met dit betoog brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, echter geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de stad Kabul, waar hij overigens beschikt over een sociaal netwerk. Blote beweringen en speculaties van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet aan dat hij als meerderjarige, gezonde jongeman niet in staat zou zijn een woning te vinden en een job uit te oefenen in Kabul. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. Dit klemt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban ongelooftwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is derhalve niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini tegen Zweden* (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM *Salah Sheekh tegen Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini tegen Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.10.3. Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict*" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse*" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de stad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze beoordeling van de veiligheidssituatie en betoogt dat er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn in Kabul zodat de veiligheidssituatie er allerminst stabiel kan genoemd worden en het geenszins uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de door verzoeker bijgebrachte informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 11 juli 2012 dat dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts

proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het district Surobi blijven internationale (Franse) troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele “force protection” incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op ‘high profile’ doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar Jalalabad en de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag en het patroon is dat de taliban duidelijk in de eerste plaats hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar Westerlingen verblijven, viseert. Het geweld is dus voor het overgrote deel ‘targetted’ (SRB p. 7-9).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul “asymetrische aanvallen” voorkomen doch geen “open combat” wordt gevoerd en dat er een ‘solide verbetering’ is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Uit de door verzoeker in voorliggend verzoekschrift geciteerde internetartikelen en rapporten kan, in zoverre deze al betrekking hebben op de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul, geenszins blijken dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse aanslagen waarbij ook burgerslachtoffers vielen doch hieruit blijkt geen situatie van “open combat”, noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Verzoeker brengt derhalve geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.11. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.12. Waar verzoeker in fine vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat slechts hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de

bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS